

HET THUISCHRIJFCAFÉ

OPDRACHT 11

'DAAR ZIJN ZE WEER...'

Enkele weken waren ze dicht: de dierentuinen. Zonder bezoekers ging het leven van de dieren wel gewoon door. Nu er weer mensen mogen komen, krabben sommige dieren zich wellicht tóch even achter de oren: het was net zo lekker rustig... Of hebben ze alle bekijks gemist en kikkeren ze er juist helemaal van op?

- **Kies een van de dierentuindieren en schrijf vanuit zijn/haar perspectief hoe hij/zij de weken zonder bezoek ervaren heeft. En natuurlijk wat het met hem/haar doet nu de bezoekers weer komen.**

Deadline: woensdag **3 juni a.s.** Heel veel schrijfplezier!

DE FAZANTERIE - DOOR FRARO

“Zal blij zijn als de poorten weer open gaan”, kraste de grote Ara vanaf zijn stok tegen de verzameling bontgekleurde collega’s in de Fazanterie van Artis.

“Ik kijk er ook naar uit”, antwoordde de kleurige Kaketoe, die toevallig voorbij kwam vliegen. De welbespraakte Roodstaart nam daarop het woord en deelde mede dat hij dat volledig kon beamen. En bovendien had hij vernomen dat vandaag de grote dag zou zijn. “Kannie wachtuh”, klonk het vanuit het gebladerte van een struik. Als je goed keek ontdekte je de groene Amazone die tussen de takken een beetje schaduw had opgezocht. “Saai hoor! Saai hoor! Saai hoor! Saai hoor! Saai hoor!” Dat was de Ara weer, die de onhebbelijke gewoonte had om, tot grote ergernis van de anderen, dezelfde kreet soms eindeloos te herhalen.

“Hou je kop! Ga een pinda pellen”, riep de Roodstaart terwijl hij zich vleugelklapperend overeind probeerde te houden op het stokje naast een waterbakje.

Hij was een beetje geschrokken van een jonge Kea die brutaal gevaarlijk dichtbij langs kwam scheren. Die woonde nog maar kort in deze vleugel van de Fazanterie en was nog niet zo op de hoogte van de hiërarchie onder de vaste bewoners. Hij werd door de overige vogels ook nog niet zo aardig gevonden. Net als de kalkoenen trouwens, die op de grond rondscharrelden en waar behalve wat onverstaanbaar geschreeuw geen verstandig woord uit kwam. Beetje ergerlijke burens waar de papegaaien voortdurend op neerkeken. Dan waren de fazanten beter! Behalve dat ze de naamgever van hun gezamenlijke grote en ruime volière waren, konden die tenminste zo nu en dan ook nog wel een stukje vliegen. Hoewel, dat deden ze maar zelden. Maar ze zagen er in ieder geval esthetisch best verantwoord uit en ze hadden tenminste niet van die nijldige verfrommelde koppen met overbodige lellen en zo.

“Duurt die opening nog lang?” riep de Kaketoe terwijl hij een appeltje vermorzelde. Ze waren met z’n allen behoorlijk ongeduldig geworden. Want de sfeer in de diertuin was er met het verstrijken van de tijd bepaald niet beter op geworden. En zeker niet alleen in de afdeling “vogels”! Welnee! Ook bij de overige diersoorten, van de Amfibieën tot de Zoogdieren, begon het geduld op te raken. Verveling, ergernis en dreigende agressie hing er in de lucht. Het duurde nu al máánden dat ze in de grote vogelkooi niemand anders zagen dan steeds dezelfde verzorgers die dagelijks de vloer kwamen aanharken en de voeder- en waterbakjes vullen. Die waren wel aardig, maar saai, zoals de Ara weer begon te roepen. Die kon je niks meer leren. Zij kenden alle vertrouwde woorden al.

Nee, dan de bezoekers. Het werd hoog tijd dat die weer binnen mochten komen. Vooral de kleine soort. Die waren wél leuk als ze, tegen het gaas gedrukt, nieuwsgierig en verwonderd stonden te kijken.

“Nog een paar minuten!!” schreeuwde Roodstaart die zenuwachtig over de volle lengte van de kooi heen en weer vloog. “Nog een paar minuten!!!”

De spanning werd haast ondragelijk. De bontgevederde verzameling wipte vleugelklapperend op hun takken en stokken en zo hier en daar dwarrelde een losgewiekte veer naar beneden. De kalkoenen bleven als vastgenageld stokstijf op hun plek staan en de fazanten waren allemaal hippend samengeschoold in de hoek die zich het dichtst bij de ingang van Artis bevond. En ja! Na nog een korte tijd waarin niemand van de zenuwen nog een zaadje kon pikken of in een appel kon hakken, kwamen de eerste Maxicosies eindelijk over het grind aangeknerpt. En het duurde niet lang of er stond weer een grote menigte tegen het gaas te duwen. De fazanten stoven geschrokken van zóveel herrie uiteen. Maar de papegaaien waren niet bang. Die schreeuwden en krijsten nu om het hardst enthousiast alle zo bekende en vertrouwde kreten in de richting van het opgetogen publiek. Het werd spannend!

Zou het lukken...? Zouden ze er weer in slagen om die kinderen aan de praat te krijgen...? De Ara, de Kaketoe en zelfs de jonge Kea krasten hun kelen schor.

En ja hoor! Hoera! Daar kwam het antwoord! Een klein manneke riep door het gaas naar binnen: PINDA! LEKKERRRRR!!! LORRE! KOPPIEKRRRAUW!!! LORRE! LEKKERRRRR!!!

